

soudy (generálnímu) všeobecnému a předpis § 11 doplňujícímu ustanovení § 1. — Ovšem má dovolání dále za to, že, i kdyby byla — jak podle jeho názoru prý není, ale skutečně jest — dána zásadní možnost pro použití § 1, přes to by v souzeném případě nebylo lze tohoto místa zákona použití, protože není uskutečněna jeho skutková podstata, to proto, že prý zjištěnému jednání žalovaných nelze vytýkati rozpor s dobrými mravy soutěže a způsobilost poškoditi soutěžitele. Než ani tu nelze k vývodům dovolání přisvědčiti. Právní názor dovolateli hájený již v odvolání vyvrátil i v této příčině v podstatě správně a vystižně odvolací soud. Marně poukazují dovolatelé co do rozporu s dobrými mravy soutěže k znaleckému posudku jim prý příznivému. Otázka, zda jde o rozpor s dobrými mravy soutěže, jest otázkou právní, nikoli skutkovou. Řeší ji proto soudy podle svého mravního a právního, zákonům odpovídajícího přesvědčení, nikoli znalci. Co dovolatelé míní větou, že se žalovaní nedostali do rozporu s mravními zásadami obchodování, protože jim podle povahy věci nelze přičísti vinu, není v dovolání blíže provedeno a není také ani jinak dobře srozumitelné. Dovolání nevyhovuje tu předpisu § 506 čis. 2 c. ř. s. o určitosti dovolacích vývodů. Nelze proto k němu míti zřetel. Výtku, že tu není druhé v § 1 žádané náležitosti soutěžitelova jednání, způsobilosti poškoditi žalobce jako soutěžitele, padá zjištěním nižších soudů, že žalobce byl napodobováním svých výrobků a jejich uváděním na trh značně poškozován. Zda při tom byl snad více než žalovanými poškozován jiným soutěžitelem a proč napřed žaloval právě dovolatele, jest pro rozhodnutí sporu bez významu. Stejně je pro ně bez významu, proč žalovaný S. zvolil pro svůj výrobek právě značku »Starta«, nelze si však nevšimnouti, že tento název i pro svou — přes zkomolení výrazu přece jen jasnou — souvislost s názvoslovím (terminologií) sportovních kruhů valně zvyšuje pravděpodobnost a tudíž i nebezpečí záměny s názvem »Stadion« zvoleným z téhož odboru lidské činnosti. Správně a vystižně vyložil posléze odvolací soud, proč všechny žalované odsoudil stejně podle žaloby bez ohledu na jich různou činnost, poukázav právem k tomu, že jednání všech žalovaných — na jedné straně příprava a výroba, na druhé odbyť výrobků — spolu úzce souvisejí po všech stránkách a jmenovitě také hospodářsky slouží stejnému účelu, takže sluší toto jednání všech účastníků, spojených a vedených jedním cílem, také právně považovati za celek, za společné podnikání, které nelze rozkouskovati, a že, ani všichni společně porušili dobré mravy soutěže společným, jednotně usměrněným jednáním, vyhověl žalobní prosbě u všech žalovaných stejně, nepřihlížeje k tomu, jaké právě konkrétní úkony předsevzal v onom řetězu jednání ten neb onen žalovaný.

Čís. 10522.

Poddlužník jest oprávněn napadati záповěď, by dlužníku neplnil, třebaš mu nebyla záповěď doručena k vlastním rukám.

Není přípustna exekuce zabavením práva, náležejícího dlužníku jako

členu družstva na obývání domku a na používání zahrady k němu patřící.

Exekuce na členské podíly a na čekatelské vklady členů společenstva s ručením obmezeným jest nepřipustná. Soukromí věřitelé těchto členů mohou vésti exekuci jen na to, co společníkům připadne na úrocích a na podílu ze zisku nebo co pro ně vybude při zrušení společenstva nebo při výstupu z něho.

(Rozh. ze dne 13. února 1931, R I 932/30).

Soud první stolice povolil exekuci I. a) zabavením práva povinné strany jako člena družstva s r. o. 1. na obývání celého domku a na používání zahrady k němu patřící, 2. na vydání členského podílu a čekatelského vkladu složeného jako záloha na domek, který by připadl dlužníkovi při odchodu z družstva, II. propachtováním nájemního práva v domku a v zahradě se zmocněním, by vymáhající strana uplatňovala veškerá práva proti družstvu jejím jménem a za tím účelem zejména vypověděla nájem, členský podíl a čekatelský vklad, a jinak podnikala vše potřebné k likvidaci těchto práv. Rekursní soud exekucní návrh zamítl. Důvody: Stížnost jest odůvodněna. Pokud jde o právo dlužníků na obývání čekatelského domu a spojené s ním používání zahrady, jde o právo, jež podle své povahy jest právem ryze osobním, nemajícím hodnotu majetkovou, poněvadž oprávněný nemůže je přenést na jinou osobu. Čekatelství neznámá tu nic více, než že domek i se zahradou může všeobecně prospěšným stavebním družstvem, které je vlastníkem těchto nemovitostí, býti kdysi čekateli prodán, při čemž však družstvo má možnost nemovitosti ty prodati i jiným osobám. Nemá tedy čekatelství jak dovodil nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 3. srpna 1926 č. j. R II 219/26 (sb. n. s. čís. 6192) ani cenu práva předkupního a nelze je proto, jako i jiná ryze osobní práva zabavit (srov. sb. n. s. čís. 2239 a 4218). To však platí i co do dalšího napadeného zabavení práva dlužníků na vydání členského podílu a čekatelského vkladu složeného u družstva. Zabavitelnost členských (závodních) podílů členů společenstva s r. o. zákonem výslovně vyloučena nebyla, jak se stalo ustanovením § 56 zákona ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák. u společenstev s ručením neobmezeným, leč přes to nelze pokládati ani podíly členů společenstva s r. o. za zabavitelné. Neboť podíly ty, jakmile byly vloženy do společenstva, přestávají býti vlastnictvím členů, stávají se společným majetkem celého společenstva, (zásada § 1183 obč. zák.) a slouží podle § 48 čís. 1 cit. zák. z roku 1873 k uspokojení a ke krytí pohledávek společenstevních věřitelů. Teprve přebytek připadá podle § 48 čís. 2 a 3 a § 81 cit. zák. k dobru členů, takže jejich soukromí věřitelé mohou při společenstvech s r. o. vésti exekuci jen na to, co společníkům připadne na úrocích a na podílu ze zisku, nebo co pro ně vybude při zrušení společenstva nebo při výstupu z něho. Pokud společník zůstává ve společenstvu, jest exekuce na jeho vklad pro pohledávku jeho soukromého věřitele vyloučena (§ 1203 obč. zák. viz sb. n. s. čís. 3199). To však platí i při čekatelských vkladech, neboť

i ty podobně jako členské podíly stávají se vložení společným majetkem celého společenstva. Exekuční návrh domáhal se povolení exekuce a exekuce byla také povolena kromě toho na podíly a vklady čekatelské, které by připadly dlužníkům při odchodu z družstva. Jde tu tedy též o zabavení případných pohledávek budoucích, tedy pohledávek, které teprve v budoucnosti snad vzniknou neb mohou vzniknouti. Zabavení takovýchto pohledávek však rovněž nelze povolit, neboť podle § 294 ex. ř. lze vésti exekuci na pohledávky, které již vznikly, třebas jest dospělost jejich podmíněna neb obmezena časem (§ 317 čís. 2 ex. ř.) viz sb. n. s. čís. 7313. Není-li však přípustné zabavení nájemních práv, jest nepřipustna i jejich realizace navrhovaným a povoleným jich propachtováním.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Především nelze přisvědčiti názoru stěžovatele, že poddlužník nebyl oprávněn ke stížnosti. Na návrh stěžovatele bylo poddlužníkovi zapovězeno, by povinným neplnil, a podle obdoby § 294 poslední odstavec ex. ř. jest mu proto přiznati právo, by napadl rekursen tuto záповěď. Nesejde na tom, že záповěď nebyla doručena poddlužníkovi k vlastním rukám, nýbrž k rukám městské spořitelny v K. Tím poddlužník nepozbyl práva k stížnosti.

Ve věci samé jest dovolací rekurs rovněž neodůvodněný. Pokud jde o exekuci podle bodu I a) 1 exekučního návrhu, souhlasí nejvyšší soud v této příčině plně s právním názorem rekursního soudu a stačí proto poukázati stěžovatele na příslušné odůvodnění napadeného usnesení, jež vývody dovolacího rekursu nebylo vyvráceno. Pokud pak jde o exekuci podle bodu I a) 2 exekučního návrhu, nenapadá stěžovatel správnost názoru rekursního soudu, s nímž souhlasí i nejvyšší soud, že exekuce na členské podíly a na čekatelské vklady členů společenstva s ručením omezeným jest nepřipustná a že soukromí věřitelé těchto členů mohou vésti exekuci jen na to, co společníkům připadne na úrocích a na podílu ze zisku nebo co pro ně vybudě při zrušení společenstva nebo při výstupu z něho (§ 56 zákona čís. 70/1873 ř. zák. srov. rozhodnutí čís. 3199, 10181 sb. n. s.). Namítá jen, že, byť i exekuční návrh mluvil o vydání »podílu členského a vkladu čekatelského«, byly tím vpravdě míněny řečené zabavitelné nároky, příslušející dlužníkovi při rozvázání členského, pokud se týče čekatelského poměru. To však ze znění exekučního návrhu pro posouzení přípustnosti navržené exekuce jediné rozhodného, nikterak nelze vyčísti, a to ani ze závěrečné věty »který by připadl dlužníkovi při odchodu z družstva«, ano se před tím výslovně mluví jen o členském podílu a o čekatelském vkladu. Není na soudu, by teprve vypátral, o jaké nároky navrhovateli vpravdě jde. Bylo naopak na stěžovateli, by podle třetího odstavce § 54 ex. ř. přesně a určitě označil části majetku, na které má býti exekuce vedena, a udal vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, která soud povolující

neb exekuční má vydati k vedení exekuce. Neučinil-li tak, nevyhovuje exekuční návrh požadavkům uvedeného § a bylo jej již z tohoto důvodu zamítnouti. Rekursní soud nepochybil, zamítnuv i tuto část exekučního návrhu. Tím padá ovšem i další část exekučního návrhu, týkající se zpeněžení nároků, uvedených pod 1 a) 1, 2 tohoto návrhu.

Čís. 10523.

Hromadění exekučních návrhů (§ 14 ex. ř.).

Další exekuční návrh lze zamítnouti jen, jde-li zřejmě najevo z exekučního návrhu (při posloupných návrzích ze všech návrhů již učiněných), že již jeden nebo několik z navrhovaných exekučních prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele.

Nelze žádati na vymáhajícím věřiteli, jemuž byla povolena exekuce, by vyčkal její výsledek, než navrhne další exekuční prostředek.

Lhostejno, že dlužník zaplatil vymáhanou pohledávku po podání dalšího exekučního návrhu.

(Rozh. ze dne 13. února 1931, R I 997/30).

Usnesením ze dne 25. dubna 1930 byla povolena vymáhajícímu věřiteli k vydobytí peněžité pohledávky exekuce na movitosti, a to na přihlášení. K vydobytí téže peněžité pohledávky navrhl pak vymáhající věřitel exekuci vnucenou správou nemovitostí a zabavením hostinské a výčepnické živnosti provozované dlužníkem. Soud prvního stolice i tuto exekuci povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Usnesením prvního soudu ze dne 25. dubna 1930 byla vymáhající straně povolena k vydobytí téže vykonatelné pohledávky již exekuce na movitosti, a to na přihlášení. K této exekuci se přihlásila dne 13. května a exekuce byla vykonána za intervence zástupce vymáhající strany. Výsledkem této exekuce bylo, že povinný vymáhanou pohledávku i s vedlejšími poplatky zaplatil. Dne 12. května 1930 došel u prvního soudu exekuční návrh, o nějž nyní jde, na vnucenou správu nemovitostí povinného a na zabavení hostinské a výčepnické živnosti dlužníkem provozované a koncese k této živnosti. Za tohoto stavu věci nebylo zajisté odůvodněno, by vymáhající strana podala tento exekuční návrh proti povinnému, neboť v této době nepřihlásila se ještě k exekuci na movitosti, tudíž nevyužítkovala tuto možnost uspokojení. Ve smyslu § 14 ex. ř. lze použití proti dlužníku jen tolik exekučních prostředků, kolik účel exekuce, uspokojení věřitele, vyžaduje. Přes tuto hranici nesmí soud exekuci povolit, při čemž není rozdílu, zda se exekuční prostředky navrhují současně či postupně.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že vymáhající věřitelka, než podala návrh na povolení dalších exekučních prostředků, měla na-